

Forfatter: Bergsøe, Vilhelm

Titel: Paa Forum Romanum

Citation: Bergsøe, Vilhelm: "Paa Forum Romanum", i Bergsøe, Vilhelm: *Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII*, 1905-, s. 385. Onlineudgave fra Arkiv for Dansk Litteratur:
<https://tekster.kb.dk/catalog/adl-texts-berg07tom-shoot-workid58218/facsimile.pdf>
(tilgået 27. april 2024)

Anvendt udgave: Poetiske Skrifter, 1-7 - Bind VII

MUNKENS HISTORIE.

PAA FORUM ROMANUM.

Nej, det er ikke Sydens Luft,
der sig i Dag hen over Forum breder,
og det er ej Orangens Duft,
som med sit Vingeslag den trindtom spreder —
det er en hed, en giftig Vind,
født af Saharas solforbrændte Bølger,
den bringer Livet til at slumre ind,
den farver gusten Kampagnuolens Kind,
og i dens Aandedrag sig Febren dølger.

Det er Scirokko! Khedt i Sol og Støv
ses Forum sitrende i Solskinsstrømme;
forbrændt og falmet er Akaciens Løv,
og Bøffen ligger dørsk og tygger Drøv,
og til Kampagnens Friskhed gaar dens Drømme.
Did styrer ogsaa Hyrdens Tankegang;
med Hatten skjuler han sin hede Pande,
og nynner halvbevidst en halvglemte Sang,
der fører ham til Nemis Myrtehang
og til Albanersøens friske Vande.

Men højere mod Nord min Tanke gaar. —
Hvor Vesterhavet i sin Storhed skummer,
mens Hjejlen klagende i Lyngen slaar,
og dulgt i Gyvelklynger Bien brummer,

dér ligger der en enlig Præstegaard,
krumbøjet er dens Mønning, straaetækt Taget -
den sorte Stork paa Reden ensom staar,
og sort, i snehvidt Sand, staar ensomt Vraget.

Men vil du vide, hvorfor Tankens Lyn
i Hast slog ned bag Klittens hvide Banker,
og hvi det klared op et Hjemlands-Syn
hos mig, som tabt i Roma-Syner vanker —
da se mod Titusbuen hist, som slaar
sin sprukne Bue over Oldtids Dage,
ser du den gamle Munk, der langsomt gaar
igennem den, og som nu stille staar
og skotter ængsteligt og dulgt tilbage?

Saa' du, han sendte os i Smug et Blik,
som fik med ét hans dulgte Længsel Vinger?
Saa vendte han sig hastigt om og gik
mod Klostret op, hvis Klokker højlydt ringer.
Se! Nu han svinder i den klare Dag
bag Klostermurens længselsmørke Skygge —
en lysrød Skygge selv, et strøget Flæg,
der falmer over Livets Kamp og Lykke!

Nu tier Klokkerne i Klostrets Gaard —
de blege Brødre samler sig derinde,
og, medens Hymnen dæmpet til os naar,
jeg maner frem hans svundne Liv og slaar
Lysfunger ud af hvert et muldnet Minde.
Sig, vil du høre? — Saa vil jeg fortælle
i spredte Træk den gamle Munks Novelle.